

— Ела, ела, посрещна го Ведровъ, да не испуснешъ. Чувалъ ли си нѣщо за развѣждането на червеитѣ ?

— Какви червеи ?

— Не за въдица, разбира се.

На масата, заедно съ художника, седѣха още четири-петъ души писатели и художници. Всички се смѣха. Ведровъ, вече съ побѣлѣли коси, позабравилъ изкуството си, но научилъ много отъ живота, бѣше винаги центъръ срѣдъ посетителитѣ на сладкарницата. Той бѣше пжтувалъ отъ Ионическитѣ острови до Гренландия, знаеше всички занаяти, отъ рибаръ до директоръ на музей, и можеше да говори върху всичко: за нерва на окото, за риболова въ Финландия и за най-хубавия руски боршъ. Той говорѣше бавно, смѣеше се безъ гласъ и наблюдаваше събеседниците си съ полуиронични очи, които издаваха намѣрението му повече да изучава хората, отколкото да ги забавлява.

Младеновъ седна съ истинско удоволствие, но веднага се разкая. Ведровъ се обърна къмъ него и като кимна къмъ единъ младъ художникъ, каза :

— Приятелчето разправя, че отъ сега всичко ще трѣгне по медъ и масло. Хаирсъзитѣ сж прогонени, дошли били чиститѣ. А азъ го питамъ, знае ли нѣщо за развѣждането на червеитѣ.

Младиятъ художникъ, всжщностъ, не държеше много на думитѣ си. Той ги бѣше чулъ отъ нѣкого, или ги бѣ прочелъ въ вестниците. Но Андреевъ, който седѣше до Ведрова, единъ бледъ